

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu har jeg svaret flere gange, og jeg vil herefter følge hr. Leif Mikkelsens forslag om at lade være med at slide skosålerne helt op ved at løbe op og ned for at sige det samme. Men der var et par vinkler, som hr. Holger K. Nielsen har fuldstændig ret i jeg ikke fik svaret på, og derfor vil jeg gerne gøre det nu.

Det er fuldstændig rigtigt, at der også er andre. Det er der. Der er de gamle krigsherrer, der er narkobaroner, der er kriminelle bander, der er minigangs, der er kidnapning for at få penge, altså upolitisk kidnapning. Det er der også, det har hr. Holger K. Nielsen fuldstændig ret i, og det klares ikke bare med krigen mod Taleban.

Kl. 15.05

Taleban har glæde af samspillet med opiumhajerne og -baronerne, eller hvad vi skal kalde dem, narkokriminaliteten. Det har de. De har formentlig også glæde af kidnapningen. Men der er både politisk og upolitisk kidnapning.

Men hvad er svaret på det? Ja, det er at få stabiliseret demokratiet og retssamfundet og derved hjælpe den demokratisk valgte regering, som selvfølgelig også har brodne kar i parlamentet, til at få gjort op med fortiden og få en udvikling, hvor det er retten og demokratiet, der tæller. Der må der altså både være militær og civil assistance.

Formanden:

Hr. Rune Lund har haft ordet i anden omgang, ikke? Er det som ordfører i tredje omgang? (*Ordføreren: Nej, anden.*) Værsgo.

Rune Lund (EL):

Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at jeg ikke kan få svar fra udenrigsministeren på mit spørgsmål. Nu stiller jeg det så for tredje gang.

Det, som jeg gerne vil have udenrigsministerens overordnede vurdering af, er, om situationen i Afghanistan, sådan som den er forløbet fra 2005 til 2006 og fra 2006 til 2007, er en udvikling, som grundlæggende set kan siges at gå i den rigtige retning, eller som går i den forkerte retning.

Når jeg ser på de tal, vi får og har fået her i Folketinget, og som er svar på spørgsmål, som blev stillet i forbindelse med Enhedslistens forslag B 61 om at trække styrkerne hjem fra Afghanistan, kan jeg se en lang række indikatorer på, at utilfredsheden for det første er stor i forhold til Afghanistan. 89 pct. af befolkningen si-

ger, at de er negative, og i alt 76 pct. siger, at de er meget negativt indstillet over for Taleban. Det kan vi alle sammen forstå her i Folketinget.

Men der er også andre tal, f.eks. på spørgsmålet: Hvornår mener du de amerikanske styrker skal forlade Afghanistan? Der bliver der i 2005 af 65 pct. svaret, at det skal ske, når sikkerheden er genoprettet, mens det tilsvarende tal fra 2006 kun er 55 pct.

Vi kan tage et af de andre spørgsmål, som blev besvaret, nemlig: Er din mening om USA henholdsvis meget positiv, lidt positiv, lidt negativ eller meget negativ? Der kan man se, at den samlede negative indstilling i 2005 var 14 pct., mens den i 2006 er 25 pct. Det er da nogle tal, som viser en klar tendens, og det synes jeg egentlig godt at udenrigsministeren kunne forholde sig til.

Med hensyn til alle de ting, som er blevet gjort i Afghanistan, er det rigtigt, at der er skoler for piger, at der er blevet lavet en lang række tiltag, som er gode. Jeg må bare minde om, at under den brutale besættelse, som Sovjetunionen stod bag i Afghanistan, var det jo også sådan, at der blev indført skolegang for piger. Da var det også sådan, at der blev lavet sociale tiltag. Da var det også sådan, at der blev lavet en jordreform, som kom fattige mennesker til gode. Og dengang var det sådan, at der var 200.000 tropper i Afghanistan. I dag er der lidt over 50.000.

Jeg siger bare, at fordi man laver nogle tiltag, som isoleret set helt sikkert er gode, fornuftige, rimelige og rigtige, skal man ikke tro, at man kan vinde en krig over typer som Taleban, hvis man grundlæggende fører en krig, som bygger på nogle helt forkerte forudsætninger, nemlig at den afgørende forudsætning skal være, at der skal være tale om en militær sejr.

I forlængelse af de ting, som hr. Holger K. Nielsen sagde om, hvem der er de gode, og hvem der er de onde, synes jeg egentlig, Anders Jerichow beskriver det meget malende i Politiken den 11. maj 2007, hvor han siger:

»NATO gør klogt i at huske grønspættebogen for indblanding i afghanske affærer. Nummer 1: Afghanere står i kø for at genopbygge og dyrke deres land, hvis de kan få sikkerhed. Nummer 2: De vil gerne samarbejde med udlændinge på frie og lige vilkår. Men, nummer 3: De vil ikke underkaste sig udenlandske soldater. Og nummer 4:« – og det er det vigtige i den her sammenhæng – »Drop enhver forestilling om, at »de gode« befinder sig på den ene side og »de onde« på den anden. Taleban har aldrig kun været ond.